

ries, ut huius natus, non diversas. Tunc ergo viribus suis, et
redit, ut non opere, sed spiritu, non medetur in arbore et forma,
sed omni genere deponit eum non in multis diversis, velut
suis viribus, adiret quidem substantiam, ut non eum non iam
spiritus, sed genere genere substantia natus, non diversas.

Oportet ultima voluntate mysticis, videlicet alienis, cu
lterioris. Et propter hoc dicitur in iudicio dei dicitur, subor
tio spiritus, et aliena? Secundum quod dicitur valet, ut non sit substantia ad alter
nam substantiam. Reg. Patris, aut filii assumi posse, conserua
ta spiritus substantia! Non enim, ut substantia nimis assumi posset,
quoniam hoc est impossibile, sicut impossibile est ut materia in
se estat spiritus, et non ergo negat glorificata in circa, secundum Le
ut dominum in 2° l. de iustitia. s. 1. ad. quoniam sed, ut non mi
separabile, iesus est regis intercedendi in sanctis. Extremi spiritus,
in mixt mortalibus, et extandi in alieno subiecto, in substantia
huius certum manet, ut substantia non possit per aliud, substantiam
cessare; ut nee isti de spiritu, et aliud ubi. Nec iesus, ut nati
us spiritus animatio substantiae spiritus, ad assumptionem, ad substan
tiam dicimus; hoc non certum est, ut constat ex humanitate iesu Christi;
Et iesus erat spiritus sanctus. Tota iesus substantia est, ut non oblo
tus, assumi posset, conservatus suo substantia, et substantia nimis
permutari?

Potes affertemus iudicio probabilium, et ab aliis un
animis ex his, qui attingimus, de accente extra nostri
leg. i. de iustitia. s. 7., quod dicitur, nam sententia spiritum
substantiam, post assumptionem ad dominum, quoniam non accedit, huius spiritu
est intercedens, cuiusque mentis fit extundi spiritus. Ita dicit
Baldomius in 3° de iustitia. s. 1. Tert. a. 11. Met. s. 1. 87b.
quod addunt certissimi. Propter, immo potius spiritus, et, et oppositam
sententiam amplificat l. tert. 3° q. s. 1. 1. ingredere fateretur
non minus sententia, nulla me continente (ita non illi) impugna
ri. quod hoc sententia est, quod non, ut vult concedatur, fit in dic
tis in hac sententia, fit hanc genitibus substantia alienus, aut est pro
spiritu, quod est spiritus tam genitibus, quod alius est spiritus, alien
us alterius. Regant consenserunt, quoniam si substantia est aliena,

in oby nō omt̄ eod̄ mō, subest in alio, si substantia iſ
ppria, in oby ext̄ d̄d̄ mō, hoc d̄ in se, ut nō dīm̄, tribu
ppris subst̄is tāb̄. At in mō enunt̄, nō ext̄ d̄ p̄pria
subst̄iam, in de, hoc ī in mō ppria, & alieno v̄ in alio, hoc
d̄ & alieno subst̄iam. Et contra, ignoramus h̄o mī, n̄ repug-
nare in se loq̄, ut statim dicam; dēc̄ d̄ h̄o subst̄ia ī
mī, q̄ nō subst̄ia, q̄ ī illa, obum dāt̄ repugnare sup̄p̄mis-
tū, & ad te vinci p̄t̄. Quid in tantum mis ext̄di p̄t̄, si
ne subst̄ia ppria, excludit alienam subst̄iam, in ḡt̄atu, ab
vñazz̄ w̄fertur nō sufficiat̄, q̄ subst̄ia. p̄t̄ 20, In
accidentib̄ dub̄, n̄ q̄ d̄ dīcimus b̄ citato, n̄ repugnat mis
ext̄di p̄t̄, & in oby, d̄ h̄o mī si valde oby, subst̄ia p̄-
pria, & alieno, q̄ d̄. Et consequit̄ in d̄ p̄pria dicendum,
q̄ p̄ nouum mirandum, q̄ p̄ nouum mīm̄ p̄t̄ mīlī, q̄ p̄
alio mīm̄ p̄det̄ amīo, p̄t̄ ab illa v̄di independent̄. q̄ p̄
sicut d̄ p̄t̄ angu, q̄ h̄o oby v̄icemscriptiuon, p̄t̄ sicut
sicut diffinitiuon, & sicut oby oby corporis q̄ ī in dub̄.
P̄t̄ 3°, p̄t̄ ap̄prio, q̄ h̄o subst̄ia, ppria, & alieno,
& p̄fragant̄ substantia, non ī re positivis, in quo,
n̄ d̄ d̄, p̄t̄ immī substantia. Nam in coḡ nō subst̄ia p̄ ppria,
& alieno subst̄iam, n̄ leḡ d̄ subst̄at̄ p̄t̄, d̄ p̄t̄, n̄ volum̄
leḡ d̄ subst̄at̄ p̄t̄, & subst̄at̄ in alio dīm̄. Vix mis
Subst̄ia ppria sit negotiis q̄d̄hāe subst̄ia aliena, q̄ h̄o substantia
mīt̄ dāt̄ repugnare substantia, q̄ nō dīm̄ vinci p̄t̄, q̄ mī
mīo p̄t̄ h̄o eadem mīo, h̄o n̄ p̄t̄, sic sit, & op̄io cōm̄p̄-
mīt̄ ī eod̄ illo. P̄t̄ Nullam h̄o substantia repugnare substantiam,
q̄ ī nego, q̄ dāt̄ ī subst̄ia, & ab eis separari, eod̄ n̄ fun-
datur ī eis mī, n̄ d̄, d̄ ī dīm̄ a nōm̄, p̄t̄ q̄ alienam
subst̄iam nō subst̄ia, & collat̄ nego. Et hoc illigati no-
tandum d̄, q̄t̄ attinet d̄ p̄t̄m̄ institutio, dīm̄ nego consideran-
ti p̄t̄ ī subst̄ia ppria; altera q̄t̄ ipso, refūment̄ ap̄st̄ia
alieno, alio q̄t̄ nō refūment̄, 2° nego, cum p̄t̄ ī eis
mī, n̄ d̄, dīm̄ ē inseparabilis d̄, a subst̄ia, q̄ mūcīo p̄t̄ alio
subst̄iam p̄det̄. 2° nego, q̄t̄ ī ē, n̄ fundatur ī d̄, d̄
n̄ mī, n̄ subst̄ia, q̄t̄ ēdīm̄ a ipso mīo, q̄ ī d̄ fundet̄, n̄

in eius omni, in aliis; cum sit in omni ad naturam. Ne in ipsa omni,
est separabilis, et non Physicae existit substantia. Sed ut quod
ad hanc de scien, est opinio, ita non sicut fatum, sed ratione, in
logico inveniatur, ad hoc de posteriori rectio; Ad hanc
naturam Phantasmum est optime, de visuaria, et modo quod se extinxerat
in inveniente. Ne vnde prius ad naturam, et si modo quod sit delictum
ab eo independentem a natura, et de ab his sibi, et quod actus humanus
sit opinian.

Sententia oppositio, quod videtur impossibile naturam substantiam
esse a alienam substantiam abesse, multo plenius
habet probatio, sive praeceptio. Secundum. Sup. d. 2. v. 2. Ratione. 3. p.
2. 3. p. 3. 3. quod est. p. 2. 2. Ratione ibi. d. 3. c. 1. 2.
Praeterea dicitur. S. P. C. 1. apud quos videtur prius plures, praecepit.
Huius sententiae principium finitur, subiecta iam, non sicut arguitur
naturam sententiamphantasmum; aliquid est, quod videtur est, substantiam,
ubiqui existens, vnde et difficultas ex dictis, subiecta prius.
Arguitur igitur quod haec sententia sic. In eadem linea, in eodam linea,
non potest latere substantia, et materia, quod est in linea. quod videtur in
eodam linea, substantia sit proprius, et alterius. Argumentum deinde in
hoc. Nam in diversis nullus est repugnans, ut vel. Secundum ipse faci-
t. contra. et propositio. Ut sententia intelligatur, sententiam etiam
cavere propriam substantiam, ratione substantiam est diversa, et est aliena.
Ad videndum sententiam, non solum de factis, ita ratiocinio, sed et
non deprobribili, sicut sicut postea.

Hoc arguitur nam, admettendo animi, negando senten-
tiam. Propter hanc est, quod curvitas, rectitudo, si
mi sententia, videtur inveniatur ordinis, ad diversum spatium
imaginarium; in uno linea, et in uno linea, et prius
in eadem linea, et in aliis, si in eam curva sit; diversa
rectitudo ad duos spatios, et prius in eodam linea, et
curva est. Subiectio tamen, non dicit ordinem ad spatium; igitur si
sit, in aliis sententiis videtur repugnare; ad exceptionem dicitur. Dicitur
et concilia. Argumentum de factis, hoc est nihil exigitur, cum
natura non sit dominus, substantiam sententiam. bene sententiam, quod
humanae caret, nisi alio nomine mirabile, quod sententiam paretur.

n' constat, qu' mentis pp. Et pau. adserunt in L. dñi, n*on*
sanctissime misericordie.

S C C l W 7°
Pestilentiā O. Dubia. M. hane
mām.

1^m dubium sit, ut eadem rā, & somniorūq. unitas, ad
gloriam dñi dicere, possit de p̄sū abscissa, si somniorū
unitas, esse sine unione, ad gloriam dicere, & cum p̄sū
substantia, & substantia unione, ad gloriam dicere statim remaneat?
Pio appetitu vero. Bar. sup. d. d. nihil omnino, Tertia appeti-
tū sic vide d. gomianus dñi, d. mīs. dñi, appetit, & mīs. dñi
d. mīs. qd̄ bene possit rā condonari vno in loco, sine tali uno-
ne, ad gloriam dicere, ut condonari humanity, qd̄, sine substantia,
et accid. sine misericordia, mī rā illa mī conservabit alio
substantia gloria dicere, dñi, qd̄ humanity p̄sū substantia mī uno
lo, qd̄ mī aho, vnde conservari vno, ad gloriam dicere, con-
seruab. it substantia dñi, nō mī trāns, sciat n̄ d. mīconveniens,
qd̄ eadem aho, qd̄ aho, hū unita corpori unisentur, somnia sine
corporo ad dñi posnat. Et d. accid., qd̄ hū mī subito d. dñi, sine
accid.

Actio quidem humanitatis unitam mī uno lo-
p̄sonia dicere, nāhī hāndi, semp̄. vbiusq. posnat, habitum
suum unionem ad latere gloriam, hoc hū d. d. legē ordinaria,
n̄ tū si de extraordinaria, sermo sit, & de possibl. Vnde fit n̄
hū vni, qd̄ obijui fit, ex qd̄. dñi. Et quando assentient hu-
manitatis, vbiusq. sit, retentuare substantiam dñi. At minorem
ad illam, sequuntur de hoc mysterio, ut factum p̄sit. Et rāto
unnaturali auctorū, qd̄ fit, ut vbiusq. humanity qd̄ extin-
tit, id est extit vni, & gloria dñi. Vnde hāndi de possibl.
hū, defacta. n. vbiusq. d. corporis, unitum d. dñi, & cito,
et tā de possibl. fit vni dñi, n̄ tā aho rāhī, ut accidit,
mī tribuo mortis.

2^m dubium, ut mī euentu, qd̄ tā gloria di-
cere, ita se herent, ut singula cōsiderent

casom' tēz nō̄ sūrīz, dācēd ibi tēz homīz, an mūstīz?
 Pio n̄ hā cūnto, dān tēz hōz, si cōfērām̄y humanitā-
 tēz, & glōrīz dān, ex vīz pē, vīz dānītē, & pē
 dān en alio. Tūctiōz dāz, ibi dāt̄ plūralitāz, hōz pē,
 nō̄m̄e humanitat̄ cōr̄upta; dāz n̄ hōz, ut sup̄p̄; Et plū-
 ralit̄ sup̄p̄. dāz n̄ hōz, D̄ ū m̄ nō̄ substāntiūz hōz
 dīas̄ plūralit̄, vatis & multipliciōz pē, & sup̄p̄, gō dān
 & plūr̄ hōz.

3° dālīum, & mājor d. Et si plūr̄ humani-
 tēt̄ assumēnt̄ ab ead̄ pēt̄, dīend̄ forent,
 plūr̄ hōz, n̄ vīz hōz? Q̄it̄ Vīz. 2° p. d. 1510. i. n. 17. u
 dōto m̄ 2° d. 12. q. v. 11°. Cārād. m̄ 2. q. 3. ad 3° d. H̄gl̄it̄dō-
 rōne hōz. & Sūr̄. Cārād. 1. o. 1. q. 1. fīg. d. 4. q. 1. a. 1. q. 2. u-
 dōnt̄ d. Thēo. m̄ 3°, d. 2° q. 2. a. 1. d. 2°; Q̄it̄ nō̄m̄, pē
 tēo iē plūr̄ hōz. Tūctiōz dāz, ad multipliciōz nō̄m̄ substā-
 ntīi, vatis & multipliciōz pē, & n̄ m̄ nō̄ ap̄ multiplici-
 oñ substāntī, hōz & pē, gō nō̄m̄ substāntiūz hōz, bīc̄ plūr̄,
 & pē dānt̄ plūr̄ hōz. Confāt̄ t̄, q̄d hōz h̄l̄ pē
 cōmēnt̄ uād̄ humanitat̄, bīc̄ vīz hōz, & pē, n̄
 multipliciōz, gō & contrār̄. Cārād, ubi multipliciōz hōz pē, ut
 fit, n̄ m̄ nō̄ cūnto, hōz & multipliciōz. d. h̄l̄ fūtūz
 & vīz dāt̄ dālīum, dāt̄ dālīum, si bīc̄ m̄, ad mul-
 tipliciōz nō̄m̄ substāntiū, & cōvēt̄ substāntiū, pēt̄ dālīum, tēo
 hōz, gō, sup̄p̄ plūralit̄, hōz hōz & dāt̄, vīz sup̄p̄
 sit vīz hōz, dālīum vīz, pēt̄ humanitat̄ iē dāz. Tāl̄ oþr̄
 nō̄m̄ requiri, ut abīq̄ dācēd vīz, gō & dālīum
 plūr̄. Un̄ tēo pēt̄ adūment̄ cādēd humanitat̄, dī-
 cēd̄ vīz hōz, gō vīz vīz ad cōponēdū vīz pē, vīz
 humanitat̄, & vīz dīend̄ plūr̄ hōz, tēz humanitat̄, m̄ ead̄
 sup̄p̄, q̄d multītūlo signat̄ dīcēd̄, gō, n̄ḡt̄ illas tēz
 humanitat̄ vīz, ad cōponēdū vīz pē, vīz plūr̄.
 Vīz.

Cōtūs d̄, tēz illas humanitat̄, d̄d̄ tēz plūralit̄
 hōz, & d̄d̄ tēz hōz. Hac dāt̄ d̄ d. Thēo, q̄
 & cōtūs cōximēta op̄t̄ dīcēd̄ mutauit̄ 3° pē, q̄. 3. a. 7.

item secundum Marc. viii. 3. q. 2. ad. dub. 3. Atq. 2. 1. 2.
dub. 3. Gal. 3. 2. a. 3. dub. 4. q. 3. q. 3. a. 1. Tert.
q. 3. q. 3. q. 11. Valent. 3. q. 2. 3. 1. q. 1. q. 1. Petrus
ibi. d. 2.
alio, ut dicens in eo gloria regnat et gloria, et propagatio-
nem multiplicem, cum et dominus suo loco utrumque dicit de
filii; gaudi in hoc trium beatitudinem, sed et suppicio, et de regis-
tione multiplicem, et labores plures noxi, et deinde plures
humanitatem in unius. 4ma fructus sit, ubi dicit multi-
litudo, et plenitudo numerica, sit unde negari de alio; Dei
vobis assumunt plures humanitatem, sed gaudi alteras di-
cunt Ignatius. Tert., Et sub altero Gaudi, nec Jesus, de Ignatio,
nec Ignatius de Jesus negantur; cum haec humanitatem sub-
tuerent in ead punctione, et nigris de se negarent, ut defacto,
et negato huius de hoc modo, nec eis post et non inveniunt haec multi-
litudo hominum, siquidem omnes de alio negari non possunt. Plurimum
fructus, ubi habens plures artes, et plures dominia, et de-
cidi plures artifices, et domini, et multis artifex, et dominus
et unitatem minus suppicio, quod est modo loquenda, de multis
humanitatibus in ead suffici.

4ma dubium dicitur hoc est ubi dicitur haec res hu-
manitatem, substantiam vero ubi substantia? pen-
datis extremo uno atque. Si confessamus abstractum noscimusq.
humanitas, sicut humanitatem in abstracto, posse ei est, dicitur haec
humanitatem, quod ab ead forma assumuntur. Quod huius modi,
est haec humanitas in abstracto significata, perducatur etiam de his hys
haec humanitatem, sicut dicit estimo, quod in illis invenitur,
et in eis multiplicatur, cum ruris isti inveniuntur et huma-
nitatem, quoniam ruris peculiariter sunt, et ruris constat, quod nihil
desiderat de vita spiritu, in abstracto. Neq; impedit sane
affinitatem, quod suppicio non multiplicem, quoniam abstractus, quod
dominus suppicio non dicitur, ita illius non erant multiplicem.
Qui affinitatem posse ruris isti, quod maximus dicitur sup' logico. S.
C. et 4ma substantiam abstractum substantiam.

Oppone, ubi dicit multiplicem vix ruris, sit unde

infimis negari de alio, postumus et affatio, qd' Rony, nō sit
Paulus dicit. dicitur humanitatis illa, qd' ita in qd' gloriam dicit, qd'
potius vos de alio negari. Ut namq; diximus in 2° pto.
notrae sentio et 3° dubium. si sub aliis illam humanita-
tum, utrum Ignatius dicatur, Et sub aliis Rony, Ne Rony de
Ignatius, neq; Ignatius de Iesu negari potius qd' falso est,
qd' via multiplicatio istis sic imminuet. Quid ciden-
do maj. sequendo min. humanitas illa, nō potius negari, cum
de alio, in abstracto, nego min. postumus nō dicere, Ignace-
itas, nō dicitur. humanitas illa in concreto, nō potius nega-
ri de te ipso unico min. Et deo vobis sit, qd' sicut doc-
cimus in 3° libro, fabrum suum sit, qd' Ignatius nō sit
Iesus, qd' cō.

Quare in nō possum facilius dixerit qd' qd'
humanitas in abstracto, potius vos de alio ne-
gari, Nō vobis in concreto! Quid negari in abstracto vobis, qd' illa
humanitas relictus immo de sequitur, potius vos de alio
fomanere, Et alio, a nobis abstracto, ut oī diversus Ignatius,
cum non abstractu, qd' se sit, in ore, Nec supponit dicit,
in qd' illa humanitas convenienter. qd' beatus est tu qd' ut
excellens beatitudine dicit, in abstracto ad invicem affectans.
qd' benignitas, qd' asternitas, in sui fabri nō vobis, qd' optime no-
sanctus noster Christoforus fil. hō. 2. cap. 1. c. 14. n. 7.,
de humo in sui dentice si vobis, qd' dentice, dicit et in Deo
asternitas, atq; benignitas. Nō potius negari illa humani-
tates ad invicem, signata in concreto. Cuius Iesus de Ignac-
tio, aut eī Ignatius non in concreto supponit signat. qd' in
mia sentio illud de fabre signat. qd' pō, cum supponit illa
humana humanitati sit omni, et deo, utrumq; nō cum suis
oppositis de alio potius qd' in vicem diametru, et qd'
quintuus videbatur hoc. Et 2. de alio, s. 1. dicit ut hoc arguimus.

Diximus humanitatem in abstracto, potius ei sentio ad
illam tē humanitatem, in qd' multiplicabatur, qd' qd'
ad invicem negari prius; Et de concreto humanitatis sermo
sit oppositio, temo, hōmū videlicet in eo, nō ei utē affectum

de illis humanitatis substantiis vi uno gloriae. Ita. qd. 8
me impellit & opposita 1° rōi; sum. n. unitas substantia de
fīciā dīcāt supponit in mīs sentiā, qd. nī qūis. Malice it.
Qd. dicāt, qd. unq. mō; n. multiplicatio ibi uniuersit, nec qd.
plur. hīc cum supponit ut unius. Et augm̄t̄ hoc uniuersit
hīc; et sit interiora, in qd. multiplicatio, ut pīn. n. erit arte,
cum sīne multiplicatioē. Hīc n. ded̄, ut. n. Vt. n. d. Ad ho-
mīn, & ad Pīcūm, qd. m. hīc n. multiplicari.

¶ Secundūm pī cadū hūitas assumpta ac
tribus pīmis dīmī, pīait dīcī abīo mō. hīc
hīc; pīfīt Margīnū in 3°. f. 2. a. 9. dub. 2. f. 2. At. 1.
1. g. 1. 2. 3. a. b. 3. Tēnēdū mīlōmīmū d. pīs
negatīvā, dīcūdūnū n. ibi dīcī plur. hīc, qd. restitū nū
nūr. adīcū. d. qm̄. rōtōlō 3°. dub. 2. Nam dīcī Sanctū D.
in 3°. At. 2°. 3. 2. a. 4. Et qd. p. g. 3. a. b. Aliqūs. R. 3.
Sum. tra. 1. o. 1. g. 6. Ap. 4. dub. in 3. At. 1. g. 1. Fīm.
1. 3. gēm̄t̄. c. 12. Bon. m. 3. L. 1. g. 2. Tūa. ibi, At. 1. g. 2.
Pīfīt. 3. f. 2. g. 2. Aug. hīc sup̄ nobīum. Sū in re dīcūt,
dīcī 3°. infēt. Val. 3. f. 2. g. 2. d. 1. pīcū. q. i. lōm̄. Fabrīa.
L. 24. S. 3. f. 2. f. 2. Tēnēdū. Hīc n. nūm̄ hīc, d. vīlāntīa, d. mīn
ubītāntīm̄ signat hīc, n. ut dīcūtāntī abīd, d. ut pī
d. dīcūtāntī, qd. si humāna mīa, qd. d. pī signatō mīd, mī
mī n. erit hīc; nec plurātī dīcī, qd. plurātī sup̄pōnū. pī
2° pīmī. d. pīent plur. hīc, mīs dīcī dīcī nūgāt̄ potūt̄, pī
hīc dīcī d. pīste fālōm̄, mīs dīcī nū hīcī dīcī dīcī tēnēdū
n. pīt̄, qd. i. vīm̄. Am̄. nō, d. n. plur. hīc, qd. 3°, qd. d. in 3°. mīlō-
tīpīcīt̄. abīd, qd. d. dīcī. d. tēnēdū vīm̄. tēnēdū dīcī, vīm̄
d. o. vīm̄, d. n. plur. hīc, d. dīcī. d. mīcū mītōm̄. dīcī
mīs assumptī abīd, qd. tēnēdū d. dīcī, qd. vīm̄ n. erit hīc, subītēm̄
tēpīt̄ mīrēt̄. dīcī. dub. 2.

Nīm̄, Nīm̄ dīcīt̄ dīcīt̄ in plurātī nō, en
tēlo multiplicatioē sup̄pōnū. Hīc dīcī d. nī dīmī,
d. dīcīt̄ vīm̄t̄. hīc mīa, tēpīt̄, d. cīpōt̄, tēpīt̄ pī-
mī dīcīt̄. pīt̄ dīcī, tēpīt̄ vīm̄t̄, d. tēpīt̄ cīpōt̄, ut. vīlīgī
ex. Gīmīlō. V. dīcī. d. ex. o. fīmīt̄, vīm̄. T. S.; ut. vīlīgī

hinc agnus kar. in iusto test. lib. 3. cap. 11. n. 12.
 post n. dñi p. e. coagili, ex ista multiplicatioe genom, qd. sicut,
 cum p. gloria assumunt eundem spiritum, dicentes p. gloria
 p. gloria, p. gloriam assumptum p. gloriam, Et n. omnes, ut
 apostola a nobis fuit. Regni consurgit, Et n. factas d.
 ex diversitate in nro substantia, qd. e. h; Et sicut qd.
 in illa nro, qd. sumund adjectioe, cipitentes, coagili de.
 Substantia nro, cum signet fratre, ut paulo ante d.
 eccliam, n. ut differente alteri, Et ut p. se substantiam,
 nisi p. multiplicatio, ne ipso dicunt in nro glorialis:
 Et nro adjectioe, in signent fratrem p. minus adjacentis
 aliis, Et p. sit omes, differente erunt p. gloria, qd. p. gloria
 fuerint gloria, Et in glorialis dicitur nro adjectioe, ex
 ista multiplicatioe supponit, Et nro p. adject. dicimus n.
 gloria nro adjectioe, Et p. gloria grata, multo superius, in
 qd. dicitur, et nro abscondit, gratia extitit.

Sive dubium d., Et si nro hypostaticus ad nro,
 aliquando erit, sicut ad absolutam dei substantiam,
 (qd. in deo dñi uniti existim) Et tunc temporis, p. h. p.
 nos dñe dicunt h, dicunt incarnationi, Et h. diceret, p. tunc
 Filius dei, opus sanctus, p. vicinam diomatii. Poteris
 enim hunc quid, dñe. Tunc unionem hypostaticam, qd. de
 facto d. in unitate p. dñi, solum factum fuisse, dubito
 tunc relationem p. tunc, ut docent P.P. Et concilio, cum p.
 de possibili, n. repugnet nro de qd. logio, existat dubio,
 nro affectus, haec ergo vicinam diomatii, qd. gloria dicunt
 ergo incarnationi, h. Et nro illorum, substantiam substantia
 absoluta. Hic dicuntur et p. qd. vicinam diomatii, P. tunc,
 filium, &c.

Haec doceo d. nro s. Verardum; videlicet. Nam
 d. 12. q. 1. r. Et Brug. i. b. d. 2. o. 1. r.

p. qd. qd. ita se hic substantia p. tunc ad incarnationem filij, ut substantia
 substantia absolute ad qd. gloria, nam ut illa essent filii qd.
 ita haec conuenit filii p. omnis, ut omnes conuenit p. omnes filii
 Et h. assumptae ad gloriam p. tunc, Et h. illa dicitur p. gloria

Dei, & filius Dei, dicit hoc, vocans ad minorem, placata
aristis nis, qd eam substantiam sustinere, in qd substantia,
qd sicut fuit, quod non assumptas fecerit, ad substantiam
absolutam, vnde deo, tribus plenis. qd 2° a priori, qd
mancū vocē diomata exercet inī ducat qd substantia
& eandem substantiam, dū mō ducat tribus plenis, & eandem
sue absolute, & qd substantia illa hō, vnde levitas assum-
ptas, ad substantiam Dei absolutam, qd eis Personas dicentes
incarnata, eis Personas dicentes hois, qd hō illa dicentes Pe-
tende. Dicū vōcē diomata exercet inī ducat qd
substantia ead' substantia, qd si negat nō, substantia talis,
ut sit supponit, dū Personas regit, & reddit substantiam in
assumptioni, sue alioquin substantia supponit, nec ad. qd qd
qd de factu nō qd dōni assumptiones fuit ad substantiam,
qd qd substantia supponit dū. Et substantia de qd mō p̄fert hō
qd, qd substantia supponit nō sit, hoc parvus regit, nec
impedit vōcē diomata, vnde utrāq; substantia, nām sub-
stantias reddit.

Ad Cap. 13mo Alij, 2^a

Duci. Ph. advenientes, qd in vicia 2° labimus lūm, in viciis
trivitatis, breuitati trudelitatis, viciis si soliti furiosi ad pri-
nū subito, aliq; ex pē, multas qdī cōcedunt, ut p̄ ligurita-
te, p̄ iunctū illud tractant, mō qd reliqua oīa, furia, jacino.
Nunc, qd rugi p̄ iuncta, p̄ iuncta iam fuit, breuitas ad fastigium,
deo dante p̄ iunctum; In tñ legē, ut p̄ iuncta diffundatur, ex
qd ad facilius expediendas, redditā p̄ iunctas, nō quām
p̄ iunctas.

Disputatio 1^a de qdī p̄ iunctis.

Quae spectant ad qdī p̄ iunctis, dū p̄ iunctis dū. uncinibus, dū qd 2° haec
trivitatis, uncinibus, mō qdī p̄ iunctis 2° indecim^o, qdnam sit qdī
eis, dū 2°, qdī numerū sp̄is, & p̄ iunctis de motu, et tem-
pore, & qdī sint qdī successus, untilabimus. dū 3°

157

Et senti misteriis, et nolam in gaudiis, Et et in artis,
Et iustis.

S C C W 1^a

In quod posita sit ea gaudiis?

Tam multa dicuntur ab A.B. et aliis
quocum, ut si in re aliquo, atque nam
sit in modo legendi; haec vero illa maxime opus habet. Quod
statim, et tam refusa quod, et hoc in re danti, hoc non
in legi doctissime fit, quod ponere, et breuius phare
tus aliquod ex eo manifeste constat, in quam positio
sit eius gaudiis.

Primo. Gaudiis, et consistit in rei me-
sure. Haec ita, et nihil infra ponenda
is illorum oium. Ita, quod hoc ultima istud, quod est
ex affectu, et affectu sonori absonori ad ea, quod docent.
Hoc vero expedit, et per haec ita, tam de mensura actu,
quod prius, aerarium frigida, et Mensuram suam prode
actu, aut passione, actus quod est ad mensuram, aut
ad actus mensuram aliis, passione, quod est ad alia
mensuram, aut ad actus mensuram. Utique huius modo lo-
gismus est in hac ita, ostendens, eam gaudiis, non consistere,
in rei mensura, sive actus, sive passione; Hancum
tendum est in 2°, mensuram nihil aliud esse, quod non gaudiis
ad aliis applicare, ut per eam symphoniam, gaudiis est maga-
ritudinis. Si ponemus mensuram utra, et palmo, et
cadastrum gaudiis, sicut dicitur proprie, de rebus nichil res
ita ratio mensura, de his tantummodo, cum propriete af-
fectibus. Propterea in ratio mensura, de gaudiis effectibus
aliquo modo, et minus proprie, quod per se est proprietas effectibus
sunt alienius gaudiis, mensuram proprietatem etiam non,
ab illis effectibus, magis, aut minus recidunt in effec-
tibus, et hinc portatis.

Secundo. Gaudiis, non consistere in mensura
actuali, sive passione, sive actus, et factis

3°, in actu mensurā, solum d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur} extensio, in ipso men-
surā, & r^{es} iⁿ actu mensurati, d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur} summa ex
actu illis, uno r^{es} r^{es} cum aliis conseruata. Et d^{icitur} d^{icitur}
extensio, nec d^{icitur} d^{icitur} p^{ro}p^{ri}e, ut p^{ro}p^{ri}e, s^{ed} aut p^{ro}p^{ri}e p^{ro}p^{ri}e
q^{ui}, q^{ui} in r^{es} mensura actuali, n^{on} consistit q^{ui} est est. u-
elut, q^{ui} mensurata, & mensurata r^{es}, sit q^{ui} unigenita, in
q^{ui} est q^{ui} d^{icitur} maxima pars, q^{ui} negat. It^{em} q^{ui} p^{ro}p^{ri}e p^{ro}p^{ri}e
dicitur. Telle illa, ut dicimus ad prius r^{es}, r^{es} mensurata
ad mensuram, & r^{es} reali, q^{ui} n^{on} d^{icitur} mensura d^{icitur} en-
trinsecus, ut in p^{ro}p^{ri}e d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur}. P^{ro}p^{ri}e r^{es} mensurata
ad mensuram. N^{on} r^{es}, d^{icitur} r^{es}, eiⁿ uelut, q^{ui} n^{on} d^{icitur},
de q^{ui} p^{ro}p^{ri}e d^{icitur}. Hanc ad alios, n^{on} p^{er}derit ab illis men-
surans apparet r^{es}, ad aliis q^{ui} dicitur. Et si illis
p^{ro}p^{ri}e d^{icitur} d^{icitur}, de q^{ui} loco, q^{ui} r^{es} in ea fundata, q^{ui}
p^{ro}p^{ri}e erit r^{es}, & n^{on} r^{es}.

Si^z 2° pars ita, tunc videlicet q^{ui} d^{icitur} d^{icitur}
ponit, in mensura aptitudinali. Tunc
q^{ui}, n^{on} mensura summa actus sine passione, p^{ro}p^{ri}e
extensio, in q^{ui} r^{es} mensura, q^{ui} cum eis p^{ro}p^{ri}e
n^{on} sit in ea, q^{ui} d^{icitur} prius, & p^{ec}uliaris. Et extensio sit prior
in q^{ui}; Et q^{ui} p^{ec}uliaris, ut in ultima eto^m in d^{icitur} d^{icitur},
n^{on} consistat in q^{ui} q^{ui}, in r^{es} mensura aptitudinali. huius
ratio^m ait, q^{ui} prius in q^{ui} q^{ui} q^{ui}, d^{icitur} illig^t r^{es} p^{ec}ibus, p^{ro}
se extendit, q^{ui} p^{ro}p^{ri}e mensurare aliam q^{ui} q^{ui}. q^{ui} ait
p^{ro}p^{ri}e mensurare p^{ro}p^{ri}um iⁿtra, q^{ui} ut s^{ic} notauit photu^m
in 2° et 2° z. 2. & Durand^z. Monstra sicut in exten-
sio n^{on} mensurata, q^{ui} n^{on} d^{icitur} r^{es}, n^{on} mensura sicut
in huc q^{ui} d^{icitur} d^{icitur} mensurabilis, q^{ui} prius in ea ita quod
f^{ac}it^{ur} mensuratur.

Tunc sit altera r^{es} mensura, sit aliquo
modo p^{ro}p^{ri}e q^{ui} q^{ui}? Tunc p^{ec}uliaris, in late-
situdine sit, de p^{ro}p^{ri}e, tunc late, q^{ui} r^{es} r^{es} p^{ro}p^{ri}e p^{ro}p^{ri}e,
d^{icitur} aliquod ap^{er}i n^{on} strem, a n^{on} usq^{ue} d^{icitur} p^{ro}p^{ri}e. Et n^{on} men-
sura nihil d^{icitur} possimmo, q^{ui} p^{ro}p^{ri}e superius; d^{icitur} sicut
f^{ac}it^{ur} q^{ui}, d^{icitur} p^{ec}uliaris, ut f^{ac}it^{ur} non intercedant aliis, n^{on} ut

ra p^{ro}p^{ri}e

la pī, & alijs pīant notis, ad hanc minū Regim, vniū, &
sonum. Si pīprivate entis, ut rāno de larauim. Pī
et hī notādium dī gāti iūcīon ī mensurā, nō quāz,
mō, dī obum & euomodīo vniū gāti ad aliam: An
mensura & numerō, pīt conuincere rebus, q̄ gāti de-
titurab, cum pījūni mensura, & numerō, sit pī-
pītās unitatis, q̄ in rebus et in mālios invenitū.
Pīt obligorūta, nō dī ea entis, ut hāc ito

privatae voluntatis, q̄ in rebus et membris memorem.
2° ita, disibilitas, nō v̄ iea ḡtis, ut hoc ita
debetur, sed hinc nisi sumi potest disibilitas,
1° m̄p̄bi, 2° p̄fici; Ita nullo ex hoc mis, v̄ iea ḡtis,
q̄o bene sit ita. p̄r min. ap̄cū m̄mēmē: Dis-
abilitas, M̄p̄bi tamē dat, q̄idē illus, māno p̄m̄, si-
ne alio dñsp̄it; Ita hoc ad cōdēnit r̄s, p̄p̄ q̄tūm̄
Ita p̄p̄ suam entīm̄ f̄is h̄ntim̄; m̄ q̄w̄z n̄ e h̄n-
te p̄j, p̄t illus māno sive alia cōcēp̄e. q̄o m̄
h̄c disibilitas, v̄i s̄ ab his entībus, agitē dñs, n̄ v̄
poter̄ iea ḡtis; m̄o v̄i, t̄ disibilitas sit, m̄ ordī, d̄r-
elīo separatio, n̄ v̄ eff̄is f̄iliū ḡtis; s̄m̄ v̄i p̄i
māni alio in illas f̄is h̄ndicē, t̄ ab illis ḡtis
assit. Si disibilitas phystice fiat, q̄ p̄ contētum̄, q̄j-
uis supponat q̄tēm̄, in re ita disibit, hoc n̄ statim̄ v̄d̄
exigit p̄t̄is disibilitas extrīmo actudē, in h̄c, m̄l p̄p̄cēt̄ f̄is
ḡtis aut s̄līus dñgnāt̄, t̄ dñgi, m̄i, situat̄s in h̄c extra-
dat; q̄o disibilitas, d̄ quid valle remota, ad explicandā cīam̄
ḡtis.

Exponenda igitur est ueritatis, & extensio; in mem-
rito dicitur enim ex extensione, cum tamen extensio sit
triplex, aut subiecte extensio entitatis, & positiva est in eo, quod ex-
heat omnes pios integrantes, aut extensio in locis, & nihil est
alium, quod non multas pios integrantes, nisi se intextas, & ordi-
natas ad comprehendendum aliquod statum, servato ordine iniuste;
Est extensio est in locis, quod est alius, qui sicut prius in loco ordi-
natus, & extensus, & hoc extensis, & aliatis, & aptitudinali-
bus de statu suo videtur, in quo nam ex illis, cuius genitivi
sit extensus.

3^a de extio entitatum, viva actualis, sine ap-
petititudinibus, nō dicitur quod sit ipsi proprius, Open-
tus, sed sit illius eius genitus, alius est vix. 2^a pars
extio ex in aliis modis aportata, quod hinc p̄q̄ iuris se habet. Et
integritas, nō volumen sive, sed p̄tia nihil est enti-
tati et auctentali conuenit, q̄ extio extinguitur, q̄ in hoc
perit, nō dicitur de eius peculiari genito, quod rāmū tamē aliis
nō conueniret. hoc adē vīa est, Et extio entitatum
aliquis mō minuerat, nō volumen in rebus mālibus, dicitur
et in genitibus, q̄ les si placent sp̄ciale, capaces intensi-
onis, Et remigatio; ut q̄. habimus, et ritus. Nō tamen ab-
pellant hanc genitū p̄o extio, sed intensio; genitū tamen
illa p̄q̄ si placet, Ut unitas, ita tamen hinc, ut oī reci-
pient, in statu visibilis. Vg. in rāmū, Nec extinguitur aliquis
fratres habent. 2^a pars extio p̄q̄, q̄ illud est de eius
aliquis, qd. v. m̄. in magis rā, sed p̄s extitatum, si l. mo-
genitū in genito minuerit, cum oī vīa extio, in q̄ dicitur
q̄ p̄supponatur, qd. in nō p̄s ēē de eius peculiari genito;
Pogat hoc genitū p̄o, alius est sit vīa, erunt de eius vīi.
Et genitū, ad māmū, q̄ atē de eius hoc, nō peculiaritatis q̄ hoc,
Si genitū renovatur, Et conuenit cum fratre. Atque p̄tia,
qd. neq̄ actualis, neq̄ appetitualis extio entitatum, q̄ dīcū si
alii constituent iuris genitū peculiaritatem.

4^a ita, Extio actualis in toto, nō dicitur eius
genitatus, nec genitica, nec specifica. P̄tia,
q̄ haec extio in primis, et vīis aliis rebus, sed nihil tamē
genitare vīi, q̄m̄ esse, illi r̄q̄ eūq̄ ēē, qd. in hac extio,
nō collabat vīa genitū. Unde mar. religia ex triū p̄p̄t.
P̄tia subīa, te eis nō repugnet. Et in genito, si hanc genitū
a Deo conseruatis, ad propagationem minima confluent, sine nono
miraculo, qd. si volebat, vīam habent qd. se extitum in totū
Et ibi dīcū libet, de q̄libet māli enti. volebant vīi, hoc eī,
genitū ex eo qd. genitū separari a Subīa, nō s̄q̄ vīas p̄p̄t
Subīa multiplicandas vīi, ita ut vīa pars omnibus p̄tialis
dīcū vīa ext ille uniorū, q̄ anteas in p̄tib⁹ dabaris; Et adē

ad confuentia punctum, deumque sunt extensio in parte.
 Propter quod ratio actualis in toto, separabilis est
 a genere, genere est de eius genere, uno unde eius re-
 nomen conservari, propter cuius generis hoc extensio vel pars se-
 parabilis est a substantia, et a genere alio ente malo; genere
 pars est in genere. Regente designante concerto dicitur. De
 igitur quo ex eo Deus potest understandi pars substantiae, et cuiuslibet
 accidentis malorum, quae multiplicatio potest unionem in ea fieri,
 Et cum unius, cum alterius substantiae, ut non habeat maius secundum, non
 meritat Deus multiplicare sicut uniones in genere, genere potest
 unus officium, ne sit ratio actualis in toto, et conser-
 vit in eo genere unitas, ordinatio, nec una pars ab aliis
 de suis numeris unita, ut manifestetur quod Deus potest mul-
 tiplicare in re aliquam substantiam, et inservias, et uniones in
 his ad gloriam meam, quod nullum alias haec iniurierat respon-
 sione, genere multiplicatio, sicut ordine ad divisionem primo nulla
 est, sed in alterius genitum, multiplicatio in se aliquam genitum, num-
 erum, quod exinde datur. Ut manifestetur taliter ratione in toto. Hic
 est enim genere ratio actualis in toto, obiectus, non de eius
 genere genere, non agere specificum, cum maxima eius in qua
 ratio inseparabilis sit, et haec unus est idem, ut potest in se,
 in genere genere hanc posita est. Et si in quo genere haec ei-
 regnit, sed ratio in toto, a genere distinctas separari; genere in ea
 non solum genere genitum comprehendit.

Opusculum 10. p. 4. Aug. 1. p. d. 19. c. 3., Et de Gen.

1597. n. 13. Fons. L. Mer. c. 12. q. 1. p. 3.

Potest ratione actualis in toto, esse eam genitum. In gen-
 te si indivisiibilia, ut videlicet s. I. I. huius d.; sed non haec
 ratione multiplicatio, si genitum, ut est ratio extensio in toto, genia
 ratione a diversis sufficiens tracto, cum haec ratione diversa,
 quando rara pars est ratio alterius, deinde invenitur, in genitum
 distinctas amittunt expressio actualis in parte, rara pars
 pars, ut divisiones atque rationes, quae non haec est in genite mi-
 lio, ratione pure trinitatis. Propter habilitatem ei, admittit in-
 dividuabilem in genite, genere eam segregare, indivisiibilia vero non sunt